

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců Mgr. Ing. Lenky Bursíkové a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobkyně: **DESIGN TRADE, s.r.o.**, IČO: 25657593
sídlem Klausova 15, Praha 13 – Stodůlky

zastoupena advokátem JUDr. Tomášem Hlaváčkem
sídlem Kořenského 15, Praha 5

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 1. 2020, č. j. 2302/20/5100-31461-711333, ze dne 19. 6. 2020, č. j. 24137/20/5100-31461-711333, a ze dne 10. 7. 2020, č. j. 26832/20/5100-31461-711333,

takto:

I. Žaloby se zamítají.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“) vyměřil žalobkyni platebním výměrem ze dne 1. 7. 2019, č. j. 3254924/19/2102-70462-110009, daň z nabytí nemovitých věcí, a to z pozemku p. č. X v katastrálním území T. (dále jen „pozemek“), který žalobkyně nabyla od svého společníka jako dobrovolný nepeněžitý příspěvek mimo základní kapitál. Rozhodnutím ze dne 29. 1. 2020, č. j. 2302/20/5100-31461-711333, žalovaný zamítl žalobkynino odvolání a platební výměr potvrdil.

2. Platebním výměrem ze dne 25. 2. 2020, č. j. 658534/20/2102-70462-110009, správce daně vyrozuměl o předpisu úroku z prodlení úhrady daňových povinností na dani z nabytí nemovitých věcí za období od 1. 12. 2017 do 27. 8. 2019. Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 6. 2020, č. j. 24137/20/5100-31461-711333, zamítl žalobkynino odvolání a platební výměr potvrdil.
3. Platebním výměrem ze dne 25. 2. 2020, č. j. 658306/20/2102-70462-110009, správce daně uložil žalobkyni pokutu za opožděné podání daňového přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí. Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 7. 2020, č. j. 26832/20/5100-31461-711333, platební výměr změnil tak, aby jeho výrok obsahoval popis skutku s uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání. V ostatním ponechal výrok platebního výměru beze změny.
4. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 29. 1. 2020 uvedl, že z pohledu daně z nabytí nemovitých věcí je příplatek do vlastního kapitálu ve formě nemovité věci chápán jako úplatné nabytí těchto nemovitých věcí. Nabytí pozemku žalobkyní není bezúplatné, neboť dochází k celkovému zvýšení hodnoty jejího majetku, a tedy i ke zvýšení hodnoty podílu společníka. Podléhá proto dani z nabytí nemovitých věcí podle § 2 odst. 1 písm. a) zákonného opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí, ve znění zákona č. 254/2016 Sb. (dále jen „zákonné opatření“). K odvolacím námitkám žalovaný mimo jiné konstatoval, že žalobkyně zaměňuje pojem podíl na společnosti s jeho hodnotou. Velikost podílu společníka se poskytnutím pozemku nezměnila, ale změnila se hodnota podílu společnosti, tzn., že navýšením vlastního kapitálu došlo k jejímu zhodnocení, a tedy i ke zhodnocení jednotlivých podílů na této společnosti. Pozdější vrácení příplatku společníkovi nelze podřadit pod žádnou ze situací uvedenou v § 54 zákonného opatření, a uplatnit tak zánik daňové povinnosti podle § 55 zákonného opatření.
5. Rozhodnutí ze dne 19. 6. a 10. 7. 2020 žalovaný odůvodnil tím, že žalobkyně do 30. 11. 2017 nezaplatila daň z nabytí nemovité věci. Podle § 252 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), jí tedy vznikla povinnost uhradit úrok z prodlení. Žalobkyně se rovněž dopustila opožděného tvrzení daně, za což jí byla vyměřena pokuta.
6. Žalobkyně se žalobami podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného a případně i platebních výměrů a vrácení věci správci daně k dalšímu řízení. Soud usnesením ze dne 22. 10. 2020, č. j. 51 Af 10/2020 – 26, řízení o žalobách původně vedených pod sp. zn. 51 Af 10/2020 a 54 Af 4/2020 spojil ke společnému projednání.

Obsah žalob

7. Žalobkyně namítla, že převod pozemku byl bezúplatný, nesplňuje tedy základní definici zákonného opatření a nemůže být předmětem daně. Žalobkyně má za to, že by bylo v rozporu s účelem institutu příplatku mimo základní kapitál společnosti podle § 163 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, ve znění účinném do 30. 6. 2020 (dále jen „zákon o obchodních korporacích“), kdyby společnost musela společníkovi za jeho příplatek poskytovat protiplnění. Žalobkyně společníkovi žádné protiplnění neposkytla, pouze přijala převáděný pozemek. Zvýšením vlastního kapitálu žalobkyně převodem

pozemku se nezvýšila účast společníka na společnosti. Žalobkyně si tím jen zvýšila vlastní jmění, aniž by za to společníkovi poskytla jakékoliv protiplnění.

8. Podle žalobkyně se žalovaný nedostatečně vypořádal s její argumentací. Pouze konstatoval, že zvýšení hodnoty obchodního podílu je protiplněním, aniž by se podrobněji zabýval jejími odvolacími námitkami.
9. Žalobkyně trvá na tom, že se nejednalo o úplatný převod (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2006, č. j. 7 Afs 126/2005 – 75). Žalobkyně nebyla na základě dobrovolného nepeněžitého příplatku mimo základní kapitál vůči společníkovi k ničemu povinna ve smyslu § 1789 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Zákon o obchodních korporacích neumožňuje dohodnout taková protiplnění. Nadto vkladem nemovitosti do majetku obchodní společnosti se nutně nemusí zvýšit její jmění.
10. Žalobkyně ve vztahu k napadeným rozhodnutím ze dne 19. 6. a 10. 7. 2020 namítla, že daňové orgány nemohly vyměřit pokutu za opožděné tvrzení daně ani vydat platební výměr na úrok z prodlení, jelikož jí nevznikla daňová povinnost.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobám navrhl, aby je soud zamítl, neboť všechny námitky žalobkyně jsou nedůvodné. Zopakoval závěry, na nichž založil napadená rozhodnutí, a v podrobnostech odkázal na jejich odůvodnění, přičemž zdůraznil, že se dostatečně vypořádal se všemi odvolacími námitkami.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

12. Soud ověřil, že žaloby byly podány včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňují všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žaloby věcně projednatelné.
13. Soud vycházel při přezkumu žalobami napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, soud neshledal. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalovaný vyjádřil s tímto postupem výslovný souhlas, žalobkyně pak udělila souhlas *implicite*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělila, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

14. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro rozhodnutí věci. Žalobkyně předložila správci daně prohlášení vkladatele nemovitosti a společnosti o poskytnutí pozemku jako dobrovolného nepeněžitého příplatku mimo základní kapitál ze dne 6. 6. 2017, které uzavřela se svým společníkem J. H..
15. Dne 17. 1. 2019 správce daně vyzval žalobkyni k podání daňového přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí. Žalobkyně na výzvu reagovala přípisem ze dne 25. 1. 2019, v němž správci daně sdělila, že získala pozemek do vlastního kapitálu formou příplatku mimo základní kapitál. Převod pozemku nebyl proveden za úplatu. Není tedy předmětem daně. Na základě dohody ze dne 12. 12. 2017 byl příplatek nad základní kapitál vrácen zpět společníkovi, neboť na daném pozemku nedošlo k realizaci předpokládaného hospodářského záměru. Správce daně sdělením ze dne 28. 2. 2019 vysvětlil žalobkyni, proč

nelze převod pozemku považovat za bezúplatnou transakci, což žalobkyně následně odmítla ve vyjádření ze dne 4. 3. 2019. Správce daně si následně opatřil znalecký posudek, jehož předmětem bylo určení ceny předmětného pozemku ke dni 30. 5. 2017.

16. Dne 1. 7. 2019 správce daně vydal platební výměr na daň z nabytí nemovitých věcí, jímž žalobkyni vyměřil daň z nabytí pozemku ve výši 122 816 Kč.
17. Žalobkyně podala proti rozhodnutí správce daně odvolání, v němž platební výměr napadla obdobnou argumentací jako v žalobě.
18. Dne 29. 1. 2020 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž odvolání zamítl a platební výměr ze dne 1. 7. 2019 potvrdil.
19. Správce daně dále dne 25. 2. 2020 vydal v souvislosti s vyměřením daně z nabytí pozemku platební výměry na pokutu za opožděné tvrzení daně a na úrok z prodlení, proti nimž se žalobkyně rovněž bránila odvoláním obdobného znění.
20. Žalovaný následně vydal napadená rozhodnutí ze dne 19. 6. a 10. 7. 2020.

Posouzení žalobních bodů

21. Podle § 162 odst. 1 až 3 zákona o obchodních korporacích společenská smlouva může určit, že společnost může usnesením valné hromady společníkům uložit povinnost poskytnout peněžitý příplatek (dále jen „příplatková povinnost“). Společenská smlouva určí, jakou výši nesmí příplatky ve svém souhrnu překročit, jinak se k usnesení valné hromady o příplatkové povinnosti nepřihlíží. Společenská smlouva také určí, zda a s jakými podíly je příplatek spojen. Příplatky poskytují společníci podle poměru svých podílů, ledaže společenská smlouva určí jinak.
22. Podle § 163 odst. 1 zákona o obchodních korporacích společník může se souhlasem jednatele společnosti poskytnout příplatek i tehdy, pokud tak nestanoví společenská smlouva. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení je možné příplatek podle odstavce 1 poskytnout i jako nepeněžitý; ustanovení § 143 se použije obdobně (podle § 143 odst. 1 věty první nepeněžitý vklad ocení znalec vybraný ze seznamu znalců vedeného podle jiného právního předpisu – pozn. soudu).
23. Podle § 166 odst. 1 a 2 zákona o obchodních korporacích může valná hromada rozhodnout, že poskytnutý příplatek bude v rozsahu, v jakém převyšuje ztrátu společnosti, vrácen společníkovi. Nerozhodne-li valná hromada jinak, vrací se příplatek společníkovi poměrně podle výše, v jakém jej poskytl; nejdříve se vrací příplatek poskytnutý společníkem podle § 162 odst. 1 (tj. povinný příplatek – pozn. soudu).
24. Podle § 2 odst. 1 písm. a) zákonného opatření je předmětem daně z nabytí nemovitých věcí úplatné nabytí vlastnického práva k nemovité věci, která je pozemkem, stavbou nebo jednotkou nacházejícími se na území České republiky.
25. Podle § 4 odst. 1 zákonného opatření se úplatou rozumí částka v peněžních prostředcích nebo hodnota nepeněžního plnění, které mají být nebo jsou poskytnuty za přijaté plnění.
26. Podle § 10 zákonného opatření je základem daně z nabytí nemovitých věcí nabývací hodnota snižena o uznatelný výdaj.
27. Podle § 11 odst. 1 písm. d) zákonného opatření je nabývací hodnotou zvláštní cena.

28. Podle § 18 odst. 1 písm. d) zákonného opatření je zvláštní cena v případě příplatku společníka na vytvoření vlastního kapitálu obchodní společnosti nepeněžním plněním ve formě nemovité věci nad svůj vklad cena této nemovité věci určená podle zákona o obchodních korporacích.
29. Žalobkyně především namítá, že převod pozemku byl bezúplatný, a proto nemohl být předmětem daně podle zákonného opatření.
30. Problematikou zdanění převodu nemovitých věcí se za obdobných okolností správní soudy v minulosti již zabývaly [srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 2. 2018, č. j. 15 Af 110/2015 – 30, a rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 14. 6. 2018, č. j. 7 Afs 68/2018 – 25]. Třebaže v jednotlivostech se případ liší, obecné závěry jsou v projednávané věci aplikovatelné. Soud z nich proto vychází.
31. Zákonné opatření s účinností od 1. 1. 2014 nahradilo dosavadní úpravu daně z převodu nemovitostí obsaženou v zákoně č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o trojdani“). Stávající daň z převodu nemovitostí byla nahrazena daní z nabytí nemovitých věcí. Z hlediska základního vymezení předmětu daně se však zákonné opatření nijak věcně neliší od již neplatného zákona o trojdani. Podle § 9 odst. 1 zákona o trojdani byl předmětem daně „úplatný převod nebo přechod vlastnictví k nemovitostem“. Zákonné opatření předmět daně vymezuje jako „úplatné nabytí vlastnického práva k nemovité věci“. Částečně odlišná formulace použitá při vymezení předmětu daně však nezakládá věcnou změnu, jelikož i přes použití některých odlišných pojmů při vymezení předmětu daně podmiňuje zákonné opatření stejně jako zákon o trojdani zdanění transferu vlastnického práva k určité nemovitosti úplatností.
32. Podle judikatury NSS byl vklad nemovitosti do základního kapitálu společnosti vždy považován za úplatný převod vlastnictví k nemovitosti a jako takový podléhal obecně dani z převodu nemovitostí (při splnění podmínek stanovených v § 20 citovaného zákona mohl být od daně osvobozen). Odkázat lze např. na rozsudek ze dne 27. 7. 2006, č. j. 7 Afs 3/2005 – 80, v němž NSS uvedl, že: *„Vklad společníka však znak bezúplatnosti postrádá, protože vkladem společníka je souhrn peněžních prostředků nebo jiných penězi ocenitelných hodnot, které se určitá osoba zavazuje vložit do společnosti za účelem nabytí nebo zvýšení účasti ve společnosti (§ 59 odst. 1 obch. zák.). Účast společníka společností s ručením omezeným v této společnosti, a z této účasti plynoucí práva a povinnosti, je vyjádřena jeho obchodním podílem.“*
33. Na rozdíl od věci projednávané NSS v citovaném rozsudku je třeba v případě příplatku mimo základní kapitál pamatovat na to, že společník za vložení nemovitosti do společnosti neobdržel nový či jiný podíl, tedy svoji účast ve společnosti poskytnutím příplatku nijak nezvýšil. Došlo toliko k zhodnocení jeho stávajícího podílu, ke kterému se příplatek váže. Současně společník získal hypotetickou (nejistou) pohledávku na vrácení příplatku, pokud by valná hromada v budoucnu rozhodla o jeho vrácení (a byly splněny další podmínky pro výplatu vlastního kapitálu – srov. například § 40 zákona o obchodních korporacích). V tomto smyslu je třeba přisvědčit žalobkyni, že v daném případě nejde o protiplnění v běžném slova smyslu, jako např. při prodeji či směně, neboť společník za nemovitost, jejímž vložением byl uhrazen příplatek, neobdržel žádnou reálnou věc v právním slova smyslu (na rozdíl od nabytí akcií či podílů při plnění vkladu). Zvýšení hodnoty podílu pak není úplatou, kterou by společníkovi aktivně poskytovala společnost, nýbrž jde pouze o zprostředkovaný důsledek splnění příplatkové povinnosti.

34. Soud však konstatuje, že zákonné opatření považuje za úplatné nabytí nemovité věci též příplatek společníka na vytvoření vlastního kapitálu obchodní společnosti nepeněžním plněním ve formě nemovité věci nad jeho vklad. Tento závěr plyne nejen ze smyslu a účelu zákonného opatření, kterým je podrobit dani převody nemovité věci, jakož i ze systematiky zákonného opatření. Z povahy věci je příplatek „bezúplatný“ (ve smyslu absence poskytnutí jiné věci výměnou za vkládanou nemovitost) vždy, jinak by nešlo o příplatek, ale jiný smluvní typ. Pokud však zákonodárce v zákonném opatření upravuje způsob výpočtu daně, jistě tak nečiní pro případ, který by pojmově nikdy nemohl nastat. Z toho pak jasně vyplývá, že úmyslem zákonodárce bylo rovněž zdanění dobrovolných nepeněžních příplatků mimo základní kapitál ve formě nemovité věci, jako v projednávaném případě.
35. Zákonné opatření v § 2 a § 4 hovoří o úplatném nabytí nemovité věci, přičemž úplatou se rozumí částka v peněžních prostředcích nebo hodnota nepeněžního plnění, které mají být nebo jsou poskytnuty za přijaté plnění. Tímto je vymezen předmět daně z nabytí nemovitých věcí. Tato ustanovení však nelze vykládat izolovaně od dalších ustanovení zákonného opatření tak, jak to činí žalobkyně. V § 10 zákonného opatření je totiž vymezen též základ daně z nabytí nemovitých věcí, jímž je nabývací hodnota. V případě příplatku společníka na vytvoření vlastního kapitálu obchodní společnosti nepeněžním plněním ve formě nemovité věci je přitom základem daně zvláštní cena, kterou je cena této nemovité věci určená podle zákona o obchodních korporacích [srov. § 18 odst. 1 písm. d) zákonného opatření].
36. Předmětem daně z nabytí nemovitých věcí podle zákonného opatření jsou tedy rovněž příplatky společníka na vytvoření vlastního kapitálu obchodní společnosti nepeněžním plněním ve formě nemovité věci nad vklad společníka, přičemž v § 10 zákonného opatření ve spojení s § 18 odst. 1 zákonného opatření je pro tyto případy vymezen též základ daně. Z uvedeného dle soudu jednoznačně plyne, že zákonné opatření podrobuje dani z nabytí nemovitých věcí příplatek společníka na vytvoření vlastního kapitálu obchodní společnosti nepeněžním plněním ve formě nemovité věci nad jeho vklad.
37. Žalobkyně však namítá, že tento závěr pro ni neplatí, neboť za převod pozemku nebyla poskytnuta žádná úplata či protiplnění, nebyla tedy naplněna základní podmínka podle § 4 odst. 1 zákonného opatření.
38. Dle citovaného ustanovení se úplatou rozumí „*částka v peněžních prostředcích nebo hodnota nepeněžního plnění, které jsou poskytnuty za přijaté plnění.*“ Zákonné opatření tedy spatřuje úplatnost v částce (u peněžních prostředků) nebo hodnotě (u nepeněžních plnění), která je poskytnuta (získána) jako plnění (protihodnota) za převáděnou nemovitost. V daném případě není pochyb o tom, že žalobkyně získala na základě příplatku do svého vlastnictví pozemek, čímž se zprostředkovaně společníkovi, který převod realizoval, zvýšila hodnota jeho majetkové účasti na společnosti (byť poměr podílů vůči ostatním společníkům zůstal nezměněn). Dobrovolným příplatkem podle § 163 zákona o obchodních korporacích společník zvýšil vlastní kapitál žalobkyně, tj. navýšil majetek společnosti, a současně navýšil *hodnotu* svého podílu. Převodem pozemku se hodnota vlastního kapitálu žalobkyně zvýšila o částku, kterou znalec ocenil tuto nemovitou věc. Zhodnocení obchodního podílu společníka převádějícího pozemek je tedy v daný moment nesporné. Vyšší hodnotu podílu přitom tento společník získal právě jako (ve specifickém smyslu zákonného opatření) „protihodnotu“ za jím vložený pozemek. Tento závěr ostatně potvrzuje rovněž rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2015, č. j. 4 Afs 103/2015 – 50, bod 31, podle

něhož je třeba považovat za protiplnění *v ekonomickém smyslu* právě i zvýšení hodnoty obchodního podílu vkladatele ve společnosti na základě vkladu, i když se u něj neprojevil procentuálním zvýšením jeho podílu ve společnosti.

39. Na tom nemůže nic změnit ani polemika žalobkyně o povaze závazku, odkaz na zákon o obchodních korporacích či na zmíněný rozsudek NSS č. j. 7 Afs 126/2005 – 75, který se zabýval otázkou úplaty v souvislosti se smlouvou o zajišťovacím převodu práva, tedy zcela odlišnou právní otázkou než v nyní posuzované věci. Soud zdůrazňuje, že problematiku daně z nabytí nemovitých věcí upravuje primárně zákonné opatření, nikoli zákon o obchodních korporacích. Zákonné opatření přitom vede k jasnému závěru, že příplatek spolčenika na vytvoření vlastního kapitálu obchodní společnosti nepeněžním plněním ve formě nemovité věci nad jeho vklad představuje úplatné plnění (viz výše).
40. Obdobným způsobem žalovaný ozřejmil žalobkyni existenci daňové povinnosti v napadeném rozhodnutí ze dne 29. 1. 2020. Není pravdou, že žalovaný na odvolací námitky odpověděl lakonicky, aniž by je vyvracel. Žalovaný na stranách 3 až 7 podrobně popsal, proč je převod pozemku předmětem daně podle zákonného opatření, čímž vyvrátil její argumentaci uplatněnou v odvolání i v průběhu celého řízení. Na stranách 8 až 10 napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval dalšími dílčími námitkami žalobkyně, které nebyly ať už přímo, či nepřímo vyřešeny v jiných částech rozhodnutí o odvolání. Soud tedy nemůže žalobkyni přisvědčit, že se žalovaný nevypořádal s její argumentací. Naopak má za to, že žalovaný adekvátně reagoval na její odvolací námitky a zcela dostatečně a přezkoumatelně své rozhodnutí odůvodnil.
41. Soud závěrem pouze pro pořádek konstatuje, že žalobce v rámci rekapitulace odvolací argumentace zmínil, že daný pozemek byl následně vrácen zpět spolčeníkovi, a v době vydání platebního výměru tak již žalobkyně nebyla jeho vlastníkem. Byť soud dané tvrzení nehodnotí jako řádně uplatněný žalobní bod (ale toliko jako součást rekapitulace předcházejícího řízení), uvádí, že se žalovaný řádně s touto odvolací námitkou vypořádal. Na s. 8 a 9 napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že nenastala žádná ze skutečností předpokládaných v § 55 zákonného opatření pro zánik daňové povinnosti, přičemž žalobkyně s tímto závěrem v žalobě nijak nepolemizuje.
42. Pokud žalobkyně v závěru žaloby uvádí, že mohou nastat situace, kdy vkladem nemovité věci do majetku obchodní společnosti nedojde ke zvýšení jejího jmění, a následně tyto hypotetické situace modeluje, lze k tomu shodně s vyjádřením samotné žalobkyně konstatovat, že taková situace v nyní posuzované věci nenastala. Nadto ani úvahy, které žalobkyně v této souvislosti činí (vložení zchátralé či hospodářsky nevyužitelné nemovité věci) nic nemohou změnit na závěru, že vložím nemovité věci do vlastního kapitálu společnosti vždy dojde k navýšení majetku společnosti podle hodnoty, kterou byla nemovitá věc oceněna (není myslitelné, aby byla nemovitá věc oceněna zápornou hodnotou), a to bez ohledu na to, že v souvislosti s touto nemovitostí může následně dojít ke snížení majetku společnosti z důvodu provádění oprav, udržovacích prací apod. (což jsou náklady, které jsou běžně spjaty i s nemovitými věcmi, jejichž stav není nevyhovující). Nejedná se však o okolnost, která by měla vliv na vznik daňové povinnosti dle shora popsaných ustanovení zákonného opatření, které nepočítá s tím, že by se od základu daně (nabývací hodnoty) měly odečítat náklady, které v budoucnu v souvislosti s nabytím nemovitosti vzniknou.

43. Soud tedy uzavírá, že neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Napadené rozhodnutí ze dne 29. 1. 2020 a jemu předcházející platební výměr, jímž byla vyměřena daň z nabytí nemovitých věcí, tedy obstály v přezkumu zákonnosti. Ve vztahu ke zbylým dvěma napadeným rozhodnutím ze dne 19. 6. 2020 a ze dne 10. 7. 2020, jež byla vydána v návaznosti na vyměření daně, žalobkyně neuplatnila žádné samostatné žalobní body nad rámec těch, které uplatnila ve vztahu k napadenému rozhodnutí ze dne 29. 1. 2020. Závěr o nedůvodnosti uplatněných žalobních bodů lze tedy plně vztáhnout na posouzení zákonnosti všech tří napadených rozhodnutí.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

44. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byly žaloby zamítnuty (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
45. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. prosince 2021

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu